

Jörgen Hansen

SKUGGSPEL

Förlaget Orda

Ett tack till Ronny Lagenfalk på Junior Bok och Film

SKUGGSPEL

av
Jörgen Hansen

SKUGGSPEL – Jörgen Hansen
ISBN 978-91-7497-034-0

© Förlaget Orda 2013
Omslag: www.Okapi-Grafik.com
Typografi: Palatino LT
Utgiven av Förlaget Orda AB
Tryckt i Polen 2013

www.forlagetorda.se

När hon fyllt min kaffekopp för fjärde gången blev hon stående tills jag var tvungen att se upp.

„Vill du beställa något?“

Jag gömde blicken i tidningen och skakade på huvudet. Visste att hon ville att jag skulle betala mitt kaffe och försvinna. Jag hade suttit med händerna runt den varma kaffekoppen i två timmar. Långsamt slutade jag frysa men jag var inte beredd att ge upp min stol. Inte utan att hon bad mig. När jag såg upp var hon borta.

Kaféet låg i en stadsdel med fallfärdiga hyreshus från trettioalet och de var vana vid typer som jag. Inte första gången en uteliggare ockuperade en stol en halv dag för priset av en kopp kaffe. Spelade ingen roll. Hälften av bordet var tomma. Vi var bara två vid bardisken efter det att den gamle mannen rest sig och gått bort till en god vän. De satt med de gråa huvudena tätt ihop och mumlade ilsket på ett språk jag inte kände igen. En medelålders man i overall två stolar bort petade utan entusiasm i sin mat medan jag drack det svaga kaffet i små klunkar. Jag var tacksam över att ingen försökte jaga bort mig. Ville inte lämna kaféet. Inte någonsin.

Om jag ansträngde mig kunde jag se att det var en sylta. Stolar av skär klibbig plast, bordsskivor som varit vita men som gulnat för många år sen, affischer från Coca Cola. Allting täckt av en tunn hinna flott. I Astoria skulle jag aldrig ha gått in frivilligt. Teri skulle. Hon brukade skratta åt mig när jag sa att jag hellre ville gå till Burger King. Sa att jag var en mes. Hon hade tvingat mig med in på restaurangerna nere vid hamnen. En kackerlacka sprang över väggen ovanför vårt bord och Teri plattade till den med ketchup-flaskan. Hon skrattade när jag trodde att jag måste kräkas. Nu såg jag det annorlunda. Här var varmt och luktade mat. Ägg och bacon, rostat bröd, bönor, stekt potatis, kaffe. Det var en lyx att få sitta i värmen och veta att om jag inte flyttade mig från stolen kunde ingenting hända. För inte så länge sen hade jag ätit varm mat varje dag. Sovit i min egen säng. Trots det ville jag inte tillbaka till det livet. Inte ens när jag frös och var rädd ville jag tillbaka.

Uppe i Astoria trodde dom att det var varmt i Kalifornien. Inte i januari. Nätterna var svinkalla. Trots tre tröjor och två par byxor hade jag frusit under den tunna filten jag stulit på herbärget i Santa Monica. Åtminstone hade det inte regnat. Blir man våt klarar man inte natten utan en flaska dessertvin som bedövningsmedel.

Jag förstod varför servitrisen ville att jag skulle försvinna. På syltor som denna fick inte serveringen någon lön. De levde på dricksen, och hur fattiga de gamla männen än var gav de henne dricks. De vågade inte annat. De kom hit varje dag och de visste att om de inte gav servitrisen dricks var de inte längre välkomna. Från mig kunde hon inte vänta sig något. Jag beställde bara en kopp kaffe och jag struntade i vad hon tyckte om mig. Detta var enda gången jag skulle äta här. Jag ville tala om för henne att om jag haft råd skulle jag ha beställt den största frukosten på menyn. Ägg, bacon, potatis och extra bröd. Jag försökte låta bli att tänka på det. Jag försökte låta bli att snegla på min bordsgrannes mat. Han kände mina blickar och lade armen på disken mellan oss. Potatisen glänste av fett och baconet låg i en pöl flott, men jag var tvungen att se bort för att inte börja skaka.

Det låg en annonstidning på disken. Jag läste allt. Hade ingenting bättre att göra. En lång artikel om en ny motorväg, något om det senaste surfmodet, entusiasm över en teaterföreställning. När jag läst alla artiklarna fortsatte jag med annonserna tills en radannons med tjock svart ram fångade mig.

„Med svart magi kan du förvandla ditt liv till ett äventyr. Gratis mat.“

Det var allt. Och ett telefonnummer. Ingen adress, ingen förklaring. Jag behövde varken magi eller äventyr. Det enda jag ville var ett varmt ställe att sova. Och mat. Mycket mat. Varm mat. Var säkert en sekt. En sådan som specialiserade sig på att lura till sig förlorare och tvinga dem sjunga psalmer. Men på Frälsningsarmén fick man åtminstone soppa efter underhållningen. God soppa. Varm. Närande. I Los Angeles hade det varit tjock kycklingsoppa

med grönsaker. Mycket grönsaker. Bara en portion men skålen var enorm och man fick äta så mycket bröd man ville. Många sa åt helvete med frälsnings soppan. Behövde de inte. För ett par dollar kunde man köpa hamburgare, godis och cigaretter, och då behövde man inte höra några psalmer. Jag förstod dem inte. Även om jag haft tillräckligt med pengar för att gå på McDonald's skulle jag gärna ha ätit på soppköket. Det var mat som mättade längre än tiden det tog att slänga i sig den. Dessutom visste jag att de flesta aldrig skulle lägga några pengar på hamburgare. Cigaretter möjligtvis. Cigaretter och öl. Och sen åt de ur soptunnor. Hade jag aldrig gjort. Någon gång var jag frestad. Stod utanför pizzerian och hoppades att de skulle slänga ut en pizza som inte blivit avhämtad. På härbärgena berättade de alltid om hur de hittat hela pizzor som fortfarande var varma. Hur de beställt fem pizzor och väntat tills slängdes. Var bara prat. Utanför pizzerierna var containrarna låsta. Verkligheten var möjligt bröd och halvrutten frukt, resterna av en grillkyckling och konserver som gått över tiden, diarré och sura uppstötningar.

Svart magi.

Jag ville slå igen tidningen, skratta åt smörjan. Kanske hade jag gjort det om jag haft något att göra, någonstans att ta vägen, men det var tolv timmar tills härbärgets öppnade och jag frös. Om det var skitsnack skulle jag åtminstone få sitta någonstans varmt ett par timmar och kanske få något att äta. Det var bättre än alternativen. Jag visste inte ens hur jag skulle få ihop pengar till en hamburgare. I Los Angeles hade jag försökt att tigga men kunde inte. Varje gång jag gick fram till någon för att fråga om jag kunde få en dollar eller åtminstone tjugofem cent fastnade orden i halsen på mig. Istället gick jag till Frälsningsarmén när jag inte hade pengar till mat och inte kunde få tag i ett tillfälligt arbete. Jag var för blyg för att sätta mig med en hatt och en skylt framför mig.

Hade inte funnits någon orsak till att åka till San Diego. Bara att det var sista staden innan Mexiko. Varför det var viktigt vet jag inte. Visste inte ens om jag tänkte fortsätta

över gränsen när jag fått ihop tillräckligt med pengar. På bussen svor jag över att jag slängt ut mina sista pengar på en bussbiljett, men jag måste bort från Los Angeles. För många människor, för många bilar, för många galningar. Måste bort. Men varför San Diego? Vet inte. Möjligen en vag idé om att jag ville ligga på stranden. Se palmerna och bikinibrudarna. Åt helvete med stranden. Vad jag verkligen ville göra var att ligga i en varm säng med en ekonomiförpackning potatiships och titta på teve. Ensam med en låst dörr mellan mig och dårarna.

San Diego var bara en sämre version av Los Angeles. Ju snabbare jag kom därifrån desto bättre. Vart? Ja, vart? Tillbaka till L.A.? Österut? Vidare söderut till Mexiko? Först måste jag få ihop pengar. Kanske var annonsen en möjlighet? En chans att få ihop ett startkapital. Ett par hundra dollar skulle räcka. Och om det var båg fick jag åtminstone något att äta.

"Kan jag låna telefonen?" frågade jag servitrisen när hon kom förbi.

Hon pekade mot toaletterna. Nu mindes jag att jag sett den när jag kom in. Det första jag gjort var att tvätta av mig. Duschat hade jag inte gjort på en vecka, på härbärgat i Santa Monica var det för farligt, men jag försökte hålla mig ren på restaurangtoaletter. Det är inte lätt när vattnet bara rinner tjugo sekunder i taget. Man håller kranen nertryckt och försöker skvätta vatten över sig med andra handen. Har man tur finns det varmvatten och handdukar. Här fanns inte ens pappershanddukar, bara en varmluftstork, så jag var tvungen att använda toalettpapper för att tvätta mig i armhålorna. Det fungerar inte. Papperet löses upp nästan omedelbart. När man varit i en stad några dagar vet man var man kan hitta badrum där man kan tvätta sig, men jag hade kommit till San Diego kvällen innan. För första gången, om man inte räknar den stora bilsemestern vi gjorde när jag var tio. Kom inte ihåg mycket från den resan, åtminstone inte San Diego. Det var året då pappa ville att vi skulle lära känna vårt nya hemland. Patienterna hade inte haft någon förståelse för att

pappa lämnat mottagningen för så lång tid men kunde inte göra något. Det fanns bara en tandläkare i Astoria. Om de inte ville köra två timmar var de tvungna att gå till pappa. Och pappa ordnade en vikarie för tiden han var borta. En ung nyutexaminerad tandläkare som varit så rädd att han skakade när han tog borsten. Pappa hade valt honom med omsorg. Läst ansökningar och intervjuat kandidater. Vikarien skulle helst vara sådan att pappa framstod i god dager, eller som pappa uttryckte det vara så klantig att patienterna grät av lättnad när han kom hem. Vikarien var perfekt. Pappa berättade med skadeglädje om hur det tagit vikarien så lång tid att göra en rotfyllning att bedövningen hunnit släppa och patienten vrålade av smärta. Visserligen var det ingen av de viktiga patienterna, men när pappa berättade det som en rolig historia för sina vänner från Rotary märkte jag att leenden var krampaktiga och de tysta tacksägelsebönerna över de uteblivna tandbesvären syntes tydligt i ansiktena. Pappa var sådan. Han förstod aldrig att det han tyckte var ett skämt inte var roligt för de som var utlämnade åt honom och hans borrh.

Allt det där var i ett annat liv, i ett liv där jag inte behövde tänka på hur jag skulle bli ren eller mätt. I mitt nuvarande liv var jag beroende av restaurangtoaletter för att kunna tvätta mig. Men jag hade lärt mig. Visste hur man gjorde för att inte bli utslängd. Visste hur jag skulle undvika ögonkontakt tills de vant sig vid min närvaro. Det är alltid bättre att beställa något innan man använder toaletten även om det bara är en kopp kaffe. På det sättet kan de inte slänga ut en, men jag kunde inte förmå mig att sätta mig vid sidan om någon som åt utan att tvätta mig. Behövde inte oroa mig. Ingen reagerade när jag gick direkt ut på toaletten. Detta var inte Savoj. Här var man tolerant. Gästerna var gamla män från ett våningshotell tvärs över gatan. Sjabbiga gamla män utan framtid. Utan pengar. Jämfört med mig var de naturligtvis förmögna, men om man lever på folkpension har man inte råd med sådan lyx som kök. Frukost var enda gången på dagen

de åt lagad mat. Tre dollar och femtio cent för två ägg, tre bitar bacon, stekt potatis, bröd med margarin och sylt. Tillräckligt med kalorier för en hel dag. På kvällen klarar man sig med formfranska och en flaska billigt starkvin. De gamla männen åt som om de inte var säkra på att de skulle ha råd med en festmåltid nästa dag. Jag kunde se mig själv om femtio år. Intorkad. Omgiven av en ständig lukt av slarvigt tvättade strumpor. Nej, inte jag. Jag var inte som de. Inte utslagen. Inte på riktigt. Inte på allvar. För mig fanns en väg tillbaka. Problemet var att jag inte ville tillbaka.

Jag betalade med en dollarsedel innan jag gick ut till telefonen, så att de inte skulle tro att jag tänkte smita från notan. Kaffet kostade åttio cent och jag behövde växeln bättre än servitrisen, trots det skakade jag på huvudet när hon räckte mig de tjugo centen.

”Detta är din chans att förvandla ditt liv till ett äventyr”, sa rösten på telefonsvararen. ”Om du vill veta mer kom till konferensrum 110 på Hilton klockan tio.”

Det var allt. Jag hade två timmar på mig att ta mig dit. Gick tillbaka till rygsäcken. Servitrisen hade hållt upp nytt kaffe åt mig medan jag var borta. Hon nickade vänligt åt mig. Tjugo cent är inte mycket men hon hade inte väntat sig något alls. Jag frågade henne om vilken buss som gick till Hilton. Om hon blev förvånad visade hon det inte. Egentligen ville jag inte ha mer kaffe men jag hade lärt mig att vara tacksam för varje vänlighet. För tjugo cent behövde hon inte tacka. Antagligen var hennes liv inte mycket bättre än gästernas. När hon log såg hon inte ut att vara mer än trettio, och när man är trettio finns det bättre jobb om man inte kommit på sned. Jag tyckte ändå att hon var avundsvärd. Hon sov i samma säng varje natt och behövde antagligen inte vara rädd för att en galning skulle skära halsen av henne innan morgonen.

När jag sprang in i konferensrummet fick jag en ogillande blick från en typ i ljus linnekostym. Han var bara fem, sex år äldre än jag men tillhörde en annan värld. Väklädd, ren, mätt och, framför allt, inte rädd att receptionisten skulle slänga ut honom. Jag ville ursäkta mig, berätta att jag tagit fel buss, men vågade inte. Såg bort. Slank in. Jag behövde inte oroa mig. Han glömde mig så snart jag passerat honom. Min närvaro var ett tillfälligt irritationsmoment. När jag passerat honom återgick han till att beundra sig själv i en spegel på andra sidan hallen. Han var nöjd med vad han såg. Kunde jag förstå. Kostymen klädde honom. Den framhävde hans slanka midja och breda skuldror. Han liknade atleterna i skolan. Inte basketbolls – eller hockeyspelarna, han var inte tillräckligt stor för det, men grabbarna som höll på med friidrott. Eller kanske en fotbollsspelare; en wide receiver – liten och snabb, kompakt och dödlig. En grabb som kunde bjuda ut snyggaste tjejen i klassen och vara säker på att bli avsugen som tack för hamburgaren.

Dussintals ögon granskade mig när jag valde en stol vid ett fönster. Inte förrän de var säkra på att jag inte skulle försöka något såg de bort. Jag höll ansiktet neutralt. Såg rakt fram utan att se på någon, utan att vända bort blicken. Inte framstå som ett hot men inte heller som ett lätt offer. Inte förrän jag var säker på att de tappat intresset satte jag mig till rätta.

Rummet var stort och ljust. Väggar och heltäckningsmatta i pastell. Allt så rent att jag ville gå tillbaka ut och torka av skorna igen. Vid ena kortsidan fanns ett litet podium, en pulpet, rader av sammankopplade stolar med mjuka säten. Stolarna såg bekväma ut men när jag försökte hitta en position där jag kunde vila upptäckte jag att det var omöjligt. Något med stolen tvingade en att sitta rak i ryggen. Antagligen var det meningen. Man ville inte att åhörarna skulle somna under föredraget.

Luftkonditioneringen gick för fullt och rummet var iskallt. Jag tog fram tröjan jag haft på mig under natten. När jag drog den över huvudet kunde jag lukta min egen svett och var glad att ingen satt i närheten.

Innan jag fått undan ryggsäcken stängde fotbollsspelaren dörren och lutade sig mot den. Med snaggat blont hår och en dyr kostym såg han ut som en korsning av marin-kårssoldat och framgångsrik aktiehaj. Om det inte varit för grabbarna som väntade på att föreställningen skulle börja hade jag trott att jag kommit fel. Jag hade sett sådana som dem på ungarshärbärgena och runt Greyhounds-depåerna. Hårdingar. Rånade och våldtagna tjugo gånger innan de fyllt femton. Alltid beredda att försvara sig, att själva utnyttja svagare när möjligheten bjöds. Inte utslagna men nästan. Några såg ut som om det inte fanns någon väg tillbaka för dem. Tätt intill varandra satt två vanliga tonåringar. Skolpojkar. Skräckslagna. Beredda att springa för livet om dörren öppnades bakom dem.

”Livet kan vara ett äventyr”, hade det stått i annonsen.

Äventyr är glamouröst när man ser det på teve. De hade inte väntat sig att det skulle vara skitigt och nergånget i verkligheten. Så fullständigt livsfarligt. De hade väntat sig vackra kvinnor och kanske lyxbilar, istället hade de fått ett rum fyllt av potentiella rånare. En av de snälla pojkarna såg över mot mig och vände genast bort blicken när jag stirrade tillbaka med orörligt ansikte. Jag undrade vad han såg. Varför han var rädd för mig. Det enda jag ville var att han lät mig vara ifred. Nu var han rädd, men om vi gått i samma klass på gymnasiet hade han varit en av de som mobbat mig. Större, starkare än jag och alltid redo att bygga upp självförtroendet på min bekostnad. På gymnasiet ansågs de farliga. Grabbar på glid. Han tyckte säkert att han var häftig; bakåtkammat sprejat hår, märkesjeans, cigarettpaket nonchalant invikt i skjortärmen. Om man tycker att man ser bra ut tycker tjejerna det också. Då kan man likna en groda utan att det gör något. Det är det självförtroendet. Har man inget kan man gå och hänga sig. Jag vågade inte ens fråga någon om en date. Enda killen på

gymnasiet som aldrig haft en date. Som aldrig känt en ivrig hand i skrevet under en bioföreställning. Åt helvete med det. Gymnasiet var något som fanns i det andra livet. Nu var jag här och nu var det han som var rädd. Grabben med märkesskorna. Jag vände inte bort blicken, fixerade honom och stack in handen under skjortan och rättade till kniven. Han satt rak, makade sig närmare kompisen. Jag önskade att han skulle säga något, undra varför jag stirrade på honom. Inte för att jag visste vad jag skulle göra om han verkligen gjorde det. Jag tröttnade på leken, kände mig äcklad över mig själv. Kniven var ett skämt. Enda anledningen att jag köpt den var att jag inte vågat sova den första veckan på härbärgen. Kniven hjälpte lite. Inte mycket men tillräckligt för att jag skulle våga blunda.

Jag sjönk djupare ner. Jag var trött. Kunde inte vänja mig vid att sova i ravinerna. Försökte alltid få en säng på ett ungarlshärbärke. Inte för att de var mycket bättre, hade man otur blev man våldtagen i duschen, men jag kände mig ändå säkrare där. Om något hände kunde man hoppas att någon skulle försöka hjälpa. Ute i ravinerna finns ingen hjälp. Försöker någon råna eller våldta eller döda dig kan du skrika tills lungorna brister. Jag sov ute bara när det inte fanns något alternativ. Kvällen innan hade det varit för sent för att komma in på härbärgen. Efter att ha blivit bortjagad från centrum av polisen hittade jag en park med fallfärdiga spanska byggnader och stora fontäner. En park besökarna flydde så snart det blev mörkt. Jag hittade en torr plats nära en motorväg och försökte sova. Halv ett började någon ovanför mig yla som en varg, och jag bestämde mig för att en bänk under en gatlykta var bättre. Jag somnade till då och då men aldrig mer än för några minuter i taget. Det var bättre så. Vid fyratiden satte sig en gammal kvinna vid sidan om mig. Åtminstone tror jag att hon var gammal. Svårt att se för kroppen var dold under de många lager trasor hon lindat runt sig för att hålla kylan borta och ansiktet var dolt av flottigt hår. Hon verkade harmlös men jag ville inte ta några risker så jag reste mig när hon började prata för sig själv. Antagligen

var det sinnessjuka babblet bara en försiktighetsåtgärd. Ju tokigare man uppträder desto större chans är det att man blir lämnad ifred. Till och med våldsmännen undviker mentalfallen. Man vet aldrig. Under trasorna kan det finnas en kniv. Finns det helt säkert en kniv.

Trots att den raka hotellstolen bet i korsryggen somnade jag. Kanske kunde man hålla konferensdeltagare som sovit hela natten i en bekväm dubbelsäng vakna med obekväma stolar men för mig gjorde det ingen skillnad. Mina ögon föll igen automatiskt när jag var säker på att ingen skulle försöka stjäla min ryggsäck. Jag vaknade av att mikrofonen ylade. Först trodde jag att det var fotbollsspelaren som gått upp på podiet. Typen var klädd likadant men var äldre. Gammal. Kanske fyrtio. Han väntade tålmodigt medan de justerade mikrofonen. När han var säker på att allt fungerade lutade han sig framåt och studerade oss. Jag ville skratta men vågade inte. Ett par av åskådarna försökte låtsas att det inte gjorde dem något att han stirrade. När det var min tur såg jag rakt fram som om jag inte märkte att någon iakttog mig. Till sist kunde jag inte låta bli att se upp. Osäker på om han gått vidare. Mötte hans blick under en bråkdel av en sekund. Leendet var så snabbt att jag nästan missade det.

"Jag heter James Turner", sa han. "Jag är den viktigaste människa ni någonsin träffat. Från och med nu kommer ni att dela in världshistorien i före och efter James Turner."

Jag undrade om det var ett skämt. Ingen skrattade. Turner fortsatte oberört:

"Jag kan förändra era liv. Inte ensam men tillsammans med er. Förvandla det till något ni kan vara stolta över."

Han gjorde en paus.

"Jag vet att ni undrar vad det här handlar om."

En ny paus.

"Var inte oroliga. Jag säljer inte religion. Jag tänker inte prata om hur Jesus är er vän. Inte för att jag har något emot Gud. Religion är något positivt. Något som kan göra en människa lycklig. Men det är inte därför jag är här. Jag

erbjuder er inte en belöning i nästa liv. Begär inte att ni ska bli bättre människor!"

Paus.

"Jag säljer Svart magi."

Paus.

"Svart magi."

Paus.

"Vad är Svart magi? Svart magi är ett rengöringsmedel. Men också ett sätt att komma ut ur återvändsgränden, att bli någonting. Låter det bekant? 'Du måste bli någonting.' Har ni hört det förut? Säger alla – föräldrar, yrkesvägledare, psykologer. Åt helvete med dem. Ni blir vad ni själva vill. Eller hur? Ingen kan säga åt er att ni ska bli något. Ni klarar er utan hjälp. Och när jag ser er framför mig inser jag att ni verkligen är något."

Paus.

"Skit. Mänskliga skitkorvar. Försök inte lura er själv. Ni är avföring. Utskitna av ett samhälle som inte vill veta av er. Har ingen sagt det tidigare? De ljuger. Det finns ingen som inte tycker att ni är sopor. Stinkande, äckliga sopor. Inte era föräldrar, inte polisen, inte människorna på socialbyrån. Ingen – inte ens ni själva. Men det behöver inte vara så."

Paus.

"Jag erbjuder er svart magi. Svart magi är ett rengöringsmedel som ersätter sju andra. Med Svart magi behöver ni inte såpa, tvål, fönsterputsmedel eller någon annan produkt. Det enda ni behöver är Svart magi."

Han log.

"Är ni besvikna? Hade ni väntat er något mer? En magisk lösning på era problem. Något som förvandlar er från sopor till filmstjärnor. Så lätt går det inte. Vad angår ett diskmedel oss, säger ni. Kanske är det världens bästa rengöringsmedel men än sen? 'Vad har det med mig att göra? Jag har inga fönster att putsa, golv att tvätta eller porslin att diska.' Jag ska berätta vad det har med ert liv att göra."

En paus tillräckligt lång för att publiken började skruva sig på stolarna.

"Ni ska sälja Svart magi."

Turner log igen.

"Jag vet vad ni tänker. Jag kan se det i era ansikten. Där står det skrivet att ni tycker att jag pratar skit. 'Inget äventyr. Bara skitsnack för att sälja tvål. Killen försöker rekrytera försäljare.' Det är vad ni tänker. Jag kan se det i era ansikten."

Paus.

"Ni har fel."

Någon fnittrade nervöst. Spänningen var så stark att ingen vågade röra sig. Jag lutade mig framåt i stolen.

"Svart magi handlar inte om att sälja såpa. Det handlar om att ta kontroll. Kontroll över sitt liv och sin framtid. Redskapet är svart magi."

Jag väntade mig att någon av hårdingarna skulle reagera, ge honom fingret, resa sig och gå, men de var lika imponerade av Turner som jag.

"Om ni bestämmer er för att våga försöket kommer detta att vara vändpunkten i ert liv. Dagen ni tänker tillbaka på med tacksamhet. Inte nog med att ni kommer att tjäna mer pengar än ni trodde var möjligt. Med svart magi kan ni bli allt ni någonsin drömt om, och jag vet att ni drömmer. Ni kommer att lära er att möta de utmaningar som finns där ute. Aldrig igen kommer ni att låta världen behandla er som skit. Aldrig mer kommer ni att vara beroende av allmosor."

Just då trodde jag honom. Innerst inne visste jag att det var bluff men jag trodde honom trots det. Jag trodde verkligen att svart magi kunde förändra mitt liv, att det var vad jag letat efter. Turner fortsatte, medveten om vad vi tänkte:

"Svart magi är inte för alla. Vi kommer mycket omsorgsfullt utvärdera er för att se vilka av er som är redo."

Turner höll upp en pärm med en leende flicka på sidan.

”När ni fyllt ut dessa papper kommer vi att intervjua några av er. Var inte oroliga – vi frågar inte om betyg och annat obehagligt. Det enda vi kräver är att ni har fyllt arton.”

Det hade jag, förra månaden, på ett härbärke utanför San Fransisco.

”De av er som inte blir utvalda kan jag bara önska lycka till. Kanske möts vi igen. Innan ni går bjuder vi som utlovat på mat så att ni inte har gett oss er tid gratis. Till sist vill jag be er att bli sittande tills urvalsprocessen är klar.”

Han bugade kort.

”Tack för att ni kom.”

Turner vinkade som en president på väg ut från kongressen och lämnade lokalen. Så fort han stängt dörren började assistenterna dela ut pärmar. De var klädda i något som liknade uniformer – svarta byxor, vit skjorta och gul slips. De såg ut som om elever från någon förnäm internatskola, eller som medlemmar i en religiös sekt.

Försiktig med lögnerna. Inte för att jag trodde att någon skulle göra sig besväret att kontrollera. Jag gjorde mig lite äldre, men inte så mycket att det skulle störa någon. Ändrade min hemort till grannstaden. På raden för näraste anhörig skrev jag ingenting och sen var jag klar.

En av assistenterna tog mina papper när jag lade ner pennan. Hon log och såg yngre ut. Hennes blonda hår var kort och självlockigt. Skjortan satt trångt och trots att knapparna var knäppta och slipsen hårt åtdragen kunde den inte dölja hennes former. Jag kunde inte låta bli att stirra på hennes bröst när hon lutade sig fram. De var stora och mjuka. Jag ville fråga vad hon hette men hann inte innan hon försvann med mina papper. Såg efter henne, märkte att flera av grabbarna följde hennes bak med ögonen och skyndade mig att se rakt fram. Jag väntade på att något skulle hända, på att någon skulle säga åt mig vad jag skulle göra.

Några hade problem med att fylla i blanketten. Ovana vid penna och papper tvekade de inför varje fråga och de försökte se vad grannen skrev. Jag behövde gå

på toaletten, men innan jag hann fråga kom hon tillbaka med en liten papperslåda. Snabbt öppnade jag den. Ett äpple, en sandwich, en liten påse jordnötter och en Diet Sprite. Tonfisksallad mellan två skivor vitt bröd. Medan jag åt försökte jag låtsas som om jag inte var utsvulten. När smörgåsen var borta gjorde jag mitt bästa för att äta jordnötterna och äpplet långsamt för att inte bli tvungen att se hur de andra åt utan att ha något själv. När de såg att jag fick mat skyndade de sig med formulären, men assistenterna var för upptagna med att plocka in de ifyllda pappren för att hämta mat och en lång stund var jag den ende som hade något att äta. Jag kunde känna hur de stirrade på mitt äpple som om de ville stjäla det.

Efter lunchen väntade vi igen. Alla var uttråkade men ingen försökte lämna rummet. Om assistenterna led av att stå stilla kunde man inte se det. De stod tätt intill vägarna utan att luta sig mot dem. Det fanns något onaturligt vaket över dem som om de knaprat amfetamin. Men det var inte droger som höll dem vakna. Kanske var de utsövda efter en natt i Hiltons sängar. När jag var halvvägs inne i en dröm kom en av assistenterna tillbaka med en papperslapp. Fotbollsspelaren gick upp på podiet och läste upp sex namn.

Jag blev så förvånad över att höra mitt namn att jag inte visste om jag blivit uttagen eller ombedd att lämna rummet. Sen såg jag de andra fem resa sig. Jag skyndade efter, rädd att någon skulle slå igen dörren om jag inte hann ifatt dem.

De som gått vidare var inte de jag skulle ha gissat på. De båda välartade ungdomarna var borta, jag tror inte att de stannade för att höra resultatet, men även de tuffaste av killarna hade misslyckats. Bara en av finalisterna såg ut som om han hörde hemma på gatan. Långt mörkt hår i en hästsvans, magert ansikte med för stora ögon och svarta kläder. När han hörde sitt namn skrattade han högt som om han för länge sen gett upp hoppet att kunna påverka vad som hände honom.

Ett nytt konferensrum. Sex små bord och ingenting annat. På borden högar med papper och gula blyertspennor.

"Jag heter Christie", sa tjejen som tagit mina papper ute i stora rummet. "Det är med stor glädje jag kan meddela att ni klarat er till slutfasen av vår urvalsprocess."

Orden lät inte som de hörde hemma i hennes mun. Som om hon läste från ett manuskript. Hon koncentrerade sig för att få med varje ord.

"Det ni har framför er är inte ett prov. Bara något som gör det lättare för oss att utvärdera er. Gör ert bästa men var inte rädda för att misslyckas. I det här rummet finns inte rätt och fel. Varsågod och börja."

När hon var klar slappnade hon av, lättad över att hon kommit genom texten utan att staka sig. Ingen utom jag verkade tycka att det var något roligt över sättet hon pratade. Sidan om mig plockade killen i svart fram ett cigarettpaket.

"Du där, du får inte röka", sa Christie, "inte än."

Killen tittade på henne. Jag trodde att han skulle resa sig och försvinna men istället log han och sa:

"Du kan kalla mig Mark."

När inte Christie reagerade sa han:

"Jag heter så. Inte 'du där'."

Mark stoppade ner cigaretterna och tog pennan. Testen påminde om de yrkesvägledaren delat ut på gymnasiet. Jag kände igen frågorna som skulle mäta den matematiska och den logiska förmågan, men det fanns också personliga frågor som gick längre än något jag sett tidigare. Frågor om sex och droger, om familj och vänner. Jag försökte inte ljuga, testet var för komplicerat. Dessutom kunde det inte skada att vara ärlig. Jag hade ingenting att dölja. Ingenting som skulle intressera dem åtminstone.

Jag blev inte klar snabbare än de andra. Christie hade sagt att det inte var något prov men det var ändå så svårt att jag svettades trots luftkonditioneringen. Vi lade ifrån oss pennorna när Christie sa att tiden var slut. Jag brydde mig inte om att fortsätta, men ett par skrev ända tills Christie drog undan papperet för dem. Hon hade stått vid

dörren hela tiden men det verkade inte besvära henne. Jag tittade på klockan. Tre timmar. När jag skrev märkte jag det inte men när jag la ner pennan föll jag ihop.

"Bra gjort", sa Christie. "Vi behöver tid för att gå igenom era svar. Medan ni väntar serverar vi varm mat. Var snälla och låt bli att tala med varandra medan ni väntar på resultaten." Hon log som en flygvärdinna. "Har ni några frågor?"

Mark räckte upp handen.

"Ja?" sa Christie.

"Kan vi röka?"

Christie tänkte och fattade sen ett självständigt beslut:

"Visst, men vänta tills jag hunnit hämta askfat."

Hon försvann med pappren men var snabbt tillbaka med sex askfat. Hon satte ett på vart bord. Jag undrade om det var hotellets eller om de haft med sig egna.

"Maten kommer snart", sa hon.

Mark tog fram ett paket Camel utan filter, knackade en cigarett mot bordet och tände den med en Zippotändare. Han drog ett djupt bloss och studerade glöden. När han var nöjd såg han över mot mig och log, bollade över cigarettpaketet på mitt bord. Jag rökte inte men jag ville inte tacka nej när han försökte vara hygglig. Det var inte ofta någon ens försökte. Jag tog en cigarett och lade den på bordet. Mark fångade paketet när jag kastade tillbaka det, stoppade ner det i skjortfickan och höll fram tändaren. Jag visste inte vad jag skulle göra, tog tändaren och tände cigarettens. Tändaren hade en örn ingraverad och såg gammal ut.

"72:nd Airborns", sa Mark när jag granskade den. "Farsan var i Vietnam."

Jag nickade och försökte se nonchalant ut. Cigaretten smakade halm men jag lyckades låta bli att hosta. Maten kom innan jag rökt färdigt. Släckte snabbt. Tacksam över ursäkten och över att alla var så hungriga att de inte lade märke till vad jag gjorde. Maten var en röra från en kinesrestaurang, kyckling med något slags grönsaker. Jag slukade utan att smaka. Efter maten blev jag sömning.

Lutade mig tillbaka. Alla i rummet utom Christie var nära att somna. Mark lade upp fötterna på skrivbordet och tände en ny cigarett utan att bjuda mig vilket jag var tacksam över. Vi satt länge och halvsov. Efter vad som kändes som flera timmar öppnades dörren och en knubbig kille gav Christie ett papper. Hon tittade på det och log mot mig:

"Mr. Turner vill prata med dig, Anders. Om du följer med Squeesh ses vi senare."

Jag visste inte om det var goda eller dåliga nyheter, men om hon sagt att vi skulle ses senare måste det innebära att de valt mig. Snabbt kom jag på fötterna och följde killen som kommit med papperet. När dörren stängdes bakom oss vände han sig mot mig och sa:

"Tjänare, grabben."

Han lät som om han kom från Australien. På nära håll såg han äldre ut. Inte lika gammal som Turner men nästan lika gammal som fotbollsspelaren. Hans vita skjorta var skrynklig och slipsen satt löst. Det runda ansiktet var avslappnat och låg i mjuka sorglösa veck ovanför den slarviga knuten.

"Anders", sa jag.

"Jag vet. Berätta inte det för någon men jag har sett dina papper." Han log. "Det är inte meningen att vi peoner ska veta vad som händer, men jag har svårt för att gå förbi en öppen pärm. Du kan slappna av. Vi är på väg till den stora bossen för en sista föreläsning men det är en formalitet. De vill bara vara säkra på att du inser vilken liten skit du är. Det är viktigt för dem att veta att vi uppskattar vad de gör för oss. Att vi vet att vi inte är värdiga att slicka deras stövlar, eller i Mr. Turners fall de handgjorda italienska lågskorna. Ta det lugnt och du är inne. Vi behöver nytt folk och chefen har inte lust att ägna tid åt att försöka hitta någon som är bättre än du. Om det nu vore möjligt, något jag personligen inte kan tänka mig efter att haft förmånen att lära känna dig. I vilket fall som helst är det enda du behöver göra är att nicka och se överväldigad ut när de förklarar vilken ära det innebära att få sälja såpa för ett

så respektabelt företag. Och vad du gör berätta inte för någon att jag tjallat."

Trots Squeeshs försäkringar var jag nervös när vi kom tillbaka till konferensrummet. Rädd att inte bli accepterad och bli tvungen att återvända till gatan. Utanför rummet stannade Squeesh, rättade till slipsen och återbördade en skjortflik som lyckats undkomma byxorna.

"I det här företaget är det bara utseendet som gäller", sa han.

Han betraktade mig kritiskt och skakade huvudet.

"Inte mycket vi kan göra med dig är jag rädd."

Jag stelnade.

"Slappna av", sa Squeesh. "Jag skojar. Du är prydligare än de flesta av lodisarna vi får tag på." Han satte handen för munnen. "Hoppsan. Jag menade prydligare än de flesta av våra nya familjemedlemmar."

Jag insåg att han hade rätt. Till och med på härbärgena gjorde jag mitt bästa för att hålla mina kläder i ordning.

"För att vara ärlig", fortsatte han, "är jag mest rädd för att höjdarna ska tycka att du är så prydlig att de ger dig mitt jobb och sparkar ut mig."

Han blinkade en sista gång och knackade på dörren. Vi var inne innan någon hann svara. Rummet var tomt med undantag för Turner och fotbollsspelaren. De satt vid ett runt bord fördjupade i datorutskrifter. Turner såg irriterad ut när han upptäckte att vi redan var inne i rummet, men Squeesh log oskyldigt och ställde sig innanför dörren. Turner vinkade fram mig.

"Detta är Mr. Logan", sa han och nickade mot fotbollsspelaren. "Vår fältchef."

Jag visste inte vad jag borde säga. Visste inte ens vad en fältchef var. Turner var annorlunda på nära håll. Uppe på podiet hade han varit karismatisk. Farlig. Nu såg han ut som en av mina gymnasielärare.

"Så du vill bli en del av vår familj", sa han.

"Ja", sa jag med en röst jag inte kände igen.

Turner nickade eftertänksamt. Jag fick känslan att varje sats, varje rörelse, var omsorgsfullt inövad.

"Det är inte ett lätt liv", fortsatte han. "Du arbetar tolv till fjorton timmar varje dag och vi accepterar inga ursäkter. Vi struntar i om du känner dig krasslig eller om du hellre vill stanna i sängen och titta på teve. Det är ditt problem. Det enda vi är intresserade av är att du sitter nyduschad i bussen klockan åtta på morgonen. Att tillhöra företaget är som att ta värvning. Du gör vad vi säger åt dig och ställer inga frågor. Tror du att du klarar av det?"

"Ja."

Logan såg skeptisk ut men sa ingenting. Turner lekte med sin penna utan att ta ögonen från mig. På något sätt lyckades jag hålla mina nerver under kontroll.

"Välkommen till företaget", sa han och log. "Mr. Logan är din närmaste överordnad, om du har problem kan du vända dig till honom. Squeesh tar hand om dig de närmaste dagarna. Han visar dig vad som gäller och svarar på frågor."

Turner räckte fram handen. Tveksamt tog jag den. Han tryckte min hand med precis lagom kraft. Jag undrade om han övat sig på vänner och bekanta för att få det rätt.

"Squeesh tar hand om dig", sa Logan.

Rösten var ljusare än jag väntat och passade inte ihop med utseendet. Turner släppte min hand men jag rörde mig inte. Jag var inte säker på om Logan ville skaka hand också eller om det bara var högste chefen som hälsade nykomlingarna välkomna.

"Gör vad jag säger åt dig så kommer vi att komma överens", sa Logan och visade tänderna.

Squeesh höll upp dörren för mig och jag skyndade ut. När vi var ensamma slog han mig på axeln med öppen hand.

"Okej kompis, välkommen till dårhuset", sa Squeesh. "Nu finns ingen återvändo."

Han såg ut som en hundvalp som just fått en ny lek-kamrat.

"Varifrån kommer du?"

Om han läst mina papper visste han det redan.

"Jag har rest runt."

"Det har vi allihop men jag menade varifrån kommer du ursprungligen?"

"Oregon."

Han skrattade omotiverat.

"Och du? Kommer du från Australien eller?" undrade jag.

"Eller. Jag kommer från Nya Zeeland. Längesen jag var hemma. Stället tråkar ut mig. Det enda som finns där är får och fårskallar."

Jag försökte minnas var Nya Zeeland låg. Någonstans nära Australien. Jag kunde inte komma på var exakt och ville inte fråga.

"Vad gör vi nu?" frågade jag.

"Väntar tills höjdarna är klara och sen sticker vi. Hilton tar betalt per timme och ledningen vill inte lägga mer pengar på hotell än nödvändigt. De har redan bestämt sig för vem de vill ha. Skitsnacket var för att visa dig att du är en liten lort som inte ska tro att han är något. Vi visste att det skulle bli du och en till. Jag gissar på punkaren."

"Mark?"

"Jag är glad över att du fått en liten vän. Ja – Mark."

"Varför vi två?"

Squeesh gjorde en grimas.

"Vem kan säga varför höjdarna gör något? Jag är bra på att gissa vad de tänker göra, men varför har jag aldrig kunnat lista ut."

"Har du varit med länge?"

"Ja. Om du vill veta kan jag berätta att maten är fruktansvärd och anställningsvillkoren vidriga."

Vi var nere i källaren. Squeesh stannade framför en dörr.

"Det är här de inkvarterar de av oss de inte behöver imponera på. Inte lika bekvämt som lyxrummen där uppe. Jag skulle rekommendera att du håller konversationen till ett minimum tills vi kommit iväg. Höjdarna gillar inte för många frågor och om de får för sig att du är en nyfiken fan kan det bli surt."

Rummet var omklädningsrum för hotellpersonalen. En fönsterlös skrubben tre meter lång och två meter bred. Den enda som fanns där var Christie men luften var syrefattig och svår att andas. När Squeesh tittade på Christie sa hon:

"Laget är i bussarna. Logans order."

"Då dröjer det inte länge", sa Squeesh.

Han såg på mig och blinkade.

"Ledningen tycker om lagarbete och därför måste du tala om LAGET när chefen är närvarande. Den enda som låtsas tro på skitsnacket är Christie men så är hon också en liten smilfink." Han blinkade i hennes riktning och hon log tillbaka. "Resten av oss brukar kalla firman högsäkerhetsfängelset eller möjligen marinkåren."

Igen undrade jag om det inte var bättre att sticka innan det var för sent men jag kunde inte. Vi behövde inte vänta länge. Logan släppte in Mark till oss utan att komma in i skrubben.

"Okej", sa Christie, "innan vi kan åka måste ni byta kläder. När vi är ute med familjen bär vi den här uniformen. Jag vet att det verkar underligt men ni vänjer er. På fritiden kan ni klä er som ni vill."

"Det där med frågeformulären är en ren bluff", sa Squeesh. "I själva verket väljer de nya medlemmar efter storlek. Just nu råkar vi ha ett överskott på byxor i er storlek."

"Ute med vad?" frågade Mark utan att låtsas om Squeesh.

"Familjen."

"Ytterligare ett av ledningens söta små uttryck", sa Squeesh.

"Vi ser firman som vår familj", sa Christie som om hon inte hörde honom.

"Precis som Charlie Manson", sa Mark.

"Vem?"

Mark log.

"Var inte en sådan hönshjärna", sa Squeesh. "Du måste hört talas om Mansonfamiljen och massmorden."

"Nej", sa Christie förvirrat.

”Spelar ingen roll”, sa Mark.

”Ni får två skjortor och ett par byxor”, fortsatte Christie. ”Kostnaden dras av från er första lön. Ni måste hålla dem rena själva. Jag tvättar alltid en skjorta innan jag lägger mig.”

Medan Christie pratade gav hon oss nylonskjortorna och gabardinbyxorna.

”Vad är det egentligen vi ska göra?” undrade Mark medan han drog på sig byxorna.

”I kväll ingenting”, sa Squeesh. ”När ni fått på er uniformen sticker vi. Bussarna väntar.”

”Ingen har sagt vad det handlar om utom att vi ska sälja diskmedel”, insisterade Mark.

”Mr. Logan drar detaljerna i morgon. Om ni byter kläder utan fler frågor blir alla lyckliga och jag får inte skit av chefen.”

Squeesh fortsatte när Mark tvekade:

”Om du inte vill är det okej. Ingen tvingar dig.”

”Jag följer med”, sa jag snabbt.

”Jag också”, sa Mark. ”Jag är trött på den här hålan.”

”Okej”, sa Squeesh, ”då är allting klart. Och nu måste ni lägga på ett kol annars är det jag som får skit.”

Jag försökte att låta bli att titta åt Christies håll medan jag klädde om. Snabbt fick jag ner mina kläder i ryggpåsen. De var smutsiga men det var resten av mina grejer också så det gjorde ingenting. Det var skönt att få på sig något rent. Helst hade jag duschat innan jag tog på mig de nya kläderna men jag ville inte fråga. Så snart vi var klara skyndade vi oss ut i parkeringshuset där två minibussar väntade.

”Du åker med mig, Ace”, sa Squeesh. ”Och Mark, åker i första bussen.”

Inte förrän han vände sig mot Mark förstod jag att det var mig han kallade Ace. Esset. I hans mun lät det inte löjligt. Snabbt steg vi ombord. Squeesh fick ner mig i ett av de två lediga sätena och satte sig vid sidan om mig. Kanske var det lagligt för det fanns säkerhetsbälten åt alla, men tillverkaren hade inte avsett att så många passagerare

skulle finnas i bussen några längre stunder. Luften var unken och jag kände att jag luktade illa. Den improviserade tvätten på morgonen hade inte hjälpt mycket. Jag önskade att någon skulle öppna ett fönster, men den dåliga luften verkade inte störa någon och jag ville inte säga något. Inte första kvällen. Och antagligen inte någon annan kväll heller. Hade inte sagt något på härbärgena när någon skrek halva natten, eller på Greyhoundsbussarna när min bänkanne rökte crack.

Christie steg till min besvikelse in i den andra bussen. Kände inte igen alla i bussen. I de svarta byxorna och vita skjortorna såg de likadana ut. Trots att de var nyklippta och rakade kunde man se vad de var. Inne på hotellet hade jag inte märkt det. Och för att vara rättvist så såg de vid sidan om människor som sovit under en buske välartade ut. Nytvättade. Men på nära håll såg man att det ordentliga satt på ytan. Under fanns skygga djur redo att fly. De var inte fientligt inställda, knappt intresserade, ändå var jag glad över att Squeesh satt som en barriär mellan mig och dem.

"På med säkerhetsbältena", sa Logan.

Jag fick på mitt bälte men Squeesh ignorerade uppmaningen.

"Du också, Squeesh", sa Logan utan att vända på huvudet.

Denna gången gjorde Squeesh som han blev tillsagd. När vi var ute ur parkeringshuset frågade jag:

"Vart är vi på väg?"

"Österut", svarade Squeesh.

"Var österut?" envisades jag.

"Det är en av de många fördelar med företaget", log Squeesh. "Man vet aldrig vart man är på väg innan man kommer fram. Livet bjuder på överraskningar varje dag. Alltid nya vyer även om vyerna är förvillande lika. Faktiskt börjar man efter ett tag undra över om det varit extrapris på vyer i de trakter vi frekventerar."

Någon som satt bakom oss stönade som om han hört Squeesh säga liknande saker många gånger. Det störde inte Squeesh.

”Vad jag försöker säga, tror jag, är att du kan lika gärna göra det bekvämt för dig och njut av resan, och om du tycker att det är omöjligt i den här sardinburken försök åtminstone sova.”

Vi satt för tätt inklämda för att det skulle vara bekvämt, men de andra var vana och rullade ihop sig i sovställning, tacksamma över att äntligen få vila. Jag ville fråga mer, men Squeesh vek ihop sin tröja till en kudde och lutade huvudet mot den. Hans ögon var slutna och jag undrade om han hunnit somna när han öppnade dem.

”Oroa dig inte, kompis. Allting fixar sig. I morgon får du veta vad det handlar om. Försök sova. Du har en stor dag framför dig.”

Jag sträckte ut benen så långt jag kunde och lutade mig mot fönstret. Det gick inte att somna. Inte på en gång. Kanske när jag var totalt utmattad. Man kan sova var som helst bara man är tillräckligt trött. På ett herbärge där grannen tjuvar av simulerat vansinne, under en motorvägsövergång medan långtradarna dundrar förbi två decimetrar från ens huvud, i regn och dimma. Överallt, när som helst. Det gäller bara att vara tillräckligt trött.

Utanför rullade det eviga kaliforniska stadslandskapet förbi. Förort efter förort mellan motorvägsreklam. Bullervallar täckta av onaturlig grönska. Och bilar. Sen tog bebyggelsen slut. Plötsligt. Oväntat. En sista förort. Halvfärdig med stora försäljningsplakat som lovade swimmingpool och tennisbanor för endast 350 000 dollar. Och en brant brun kulle. Inte fullständigt förbränd, inte så tidigt på våren, men med ett löfte om obarmhärtig kvävande hetta. Stenbumlingar som balanserade på branterna redo att krossa den kommande bebyggelsen. Sten efter sten. Här och var blyg grönska. Inte som den konstbevattnade längre utan ursprunglig ökenflora.

Jag undrade vad Teri skulle ha sagt. Antagligen att jag var en idiot. Att jag skulle åka hem. Bli klar med gymnasiet. Söka in på universitetet. Bli något. Av någon anledning tyckte hon att det var okej för min del. Jag saknade

henne. Om det inte varit för ljudet av glas som krossades hade jag inte ens fått tillfälle att säga adjö till henne. Först trodde jag att det var inbrottstjuvar, sen hörde jag ljudet igen och igen. Bara ett svagt klirrande. Sprött som höstis som brister under stöveln. Jag drog på mig mina träningsbyxor. Mamma sov. När hon tog sina sömntabletter hörde hon ingenting. Sömntabletterna var en del av vårt liv så länge jag kunde minnas. Varje natt. Ibland också under dagen när hon behövde vila. När hon inte ville höra.

Teri stod framför den stora murade spisen i vardagsrummet med ett av morfars kristallglas i handen. Det sista. Framför henne på golvet låg resten. Hundratals små skärvor. De kom från Sverige. Mamma hade haft med sig dem när vi flyttade till USA. När vi var små brukade hon ta fram dem och hålla dem framför våra ansikten för att vi skulle se hur de gnistrade. Efter några år låste hon in dem i skåpet över den öppna spisen. Teri måste ha gått in i hennes sovrum för att komma över nyckeln.

Hon höll glaset framför ansiktet som om hon beundrade hur det fångade ljuset och skickade tillbaka det som kall eld. Vid hennes fötter stod en liten ryggsäck. Min ryggsäck. När jag kom in mötte hennes ögon mina. Vi stod stilla och hon släppte glaset. Jag visste att hon tänkte göra det men ryckte till. Glaset föll mot golvet så långsamt att jag fick hålla tillbaka en impuls att försöka fånga det. Teri höll fast mina ögon en lång stund efter glaset krossats mot stengolvet. Jag visste att hon tänkte lämna mig. Inte för ett par nätter men för gott, och plötsligt var glaset och mamma inte längre viktiga.

"Tänker du sticka?" frågade jag.

Teri svarade inte. Såg tålmodigt på mig tills jag fortsatte.

"Kommer du tillbaka?"

Hon såg bort.

"Hon slutar inte", sa hon.

"Hon menar inget med det."

Teri log som om jag sagt något roligt.

"Det har varit svårt för henne", sa jag.

"Jag har hört nog om hur svårt allting är för henne. Jag har hört det hela mitt liv. Det har varit svårt för mig också."

Jag böjde mig och plockade upp en skärva. En av de största. Ljuset var fortfarande fångat i det. Jag rullade skärvan i handen. Kanterna var vassa. Om jag tryckte till skulle de tränga genom huden.

"Om du sticker så ...", min röst dog ut.

"Vad då?"

Jag svarade inte. Ville sluta handen hårt. Känna smärtan. Teri såg hur jag reagerade. Rörde min arm. Böjde sig och tog ryggsäcken.

"Var försiktig", sa jag.

Hon log på riktigt.

"Jag ska försöka. Om jag kan."

Hon öppnade terrassdörren och gick ut. Jag stängde dörren och såg hur hon gick nerför trädgårdsgången utan att se sig tillbaka. Månen var dold av moln men för ett ögonblick hittade den en lucka i molntäcket och jag kunde se Teri. Hon såg mindre ut än hon brukade. Jag ville ropa, be henne stanna, be henne ta med mig, men det var inte lönt. Hon gjorde vad hon ville och jag kunde inte följa med. Jag höll glasskärvan i handen. Längre efter hon försvunnit stod jag kvar.

Tystnaden väckte mig. Ingen bilmotor hördes, ingen trafik, ingen som skrek i sömnen. Tystnad. Utanför, i månljuset, skymtade klippblock och väldiga öppna ytor. Öken. Dörren stod öppen. Någon i bussen bytte sovställning väckt av den kyliga luften som strömmade in. Jag undrade om detta var vad jag hade att vänta mig, att sova sittande i en buss natt efter natt. Gjorde ingenting. Vad som helst var bättre än härbärgena. Nästan vad som helst. Inte att åka hem till Astoria och mamma. Vad som helst var bättre än det. Till och med härbärgena. Till och med att få halsen avskuren i en ravin.

Jag hörde hur Logan pinkade. Önskade att han skulle stänga dörren. Var kallt. Logan kom tillbaka in och satte sig till rätta. Min rygg gjorde ont. Ville inte stanna här resten av natten. Ville övernatta på ett hotell, på ett härbärke, i ett tält. Eller åtminstone ta en runda runt bussen. Sträcka på benen. När Logan kom tillbaka vred jag mig och försökte hitta en bekvämare position. Trots ryggen somnade jag om.

Nästa gång jag vaknade rörde vi oss. Runt mig gick de andra igenom sina morgonritualer. De reste sig i tur och ordning, utan att komma i vägen för varandra, och sträckte ut kroppsdelar som kommit i kläm under natten. Någon fick fram en literflaska läsk och skickade runt den. När den kom till mig tog jag en klunk och sköljde munnen med ljummen Sprite. Jag var törstig men vågade inte dricka ordentligt. Behövde gå på toaletten. Trodde inte att de skulle stanna om jag bad dem.

"Det där är en värdefull talang", sa Squeesh.

"Vad då?"

"Du sover som en världsmästare. Med tanke på hur du snarkade märkte du det antagligen inte, men bussen är inte precis en dubbelsäng. De flesta fiskar sover inte första veckan, men du somnade som om du aldrig gjort annat än sovit stående på huvudet. Om jag inte vetat att

du kommer från en aristokratisk bakgrund skulle jag ha trott att inkvarteringen är bättre än vad du är van vid."

Squeesh svada var så flytande att man var tvungen att ta tag i något och hålla fast det annars sköljdes man med.

"Fisk", sa jag.

"Nya killar eller för den delen nya damer. Oftast killar. Tyvärr väljer höjdarna nästan alltid manliga kandidater. Antagligen är det lättare att reta testosteron hannar till nya försäljningshöjder. Om jag fått bestämma hade jag varit den enda manliga medlemmen." Jag märkte att han lyssnade på sin egen röst, njöt av hur meningarna hakade samman i varandra som velcro. "Just nu är du en fisk. Jag har hört att samma term används på statliga pensionat. Inrättningar med galler för fönstren där servitriserna bär batong. Behöver du inte ta så allvarligt. Säger egentligen ingenting om var medlemmarna i vår lilla grupp kommer ifrån. I vilket fall som helst tar det tid att vänja sig vid att resa på natten. Jag för min del har fortfarande inte vant mig. Vaknar alltid och längtar hem till min egen säng som befinner sig på andra sidan en förfärlig mängd vatten. Något som visar att jag är en förfinad själ som inte hör hemma bland ociviliserade sällar som dessa."

Solen gick upp över bergen. Bergsidan låg i skugga men de kala topparna glödde och vi befann oss bortom skuggzonen. Ännu värmden den inte. Trots det vevade jag ner fönstret och höll ansiktet mot den. Jag kände inte igen mig. Vi kunde befinna oss var som helst öster om kustbergen. Öknen var grönare än jag föreställt mig. Grönare än den sett ut kvällen innan. På teve ser man en sönderbränd dödsfälla utan liv. Grönskan var inte överväldigande men att den överhuvudtaget fanns där var en överraskning. Skugglinjen rörde sig hastigt närmare bergen, varje gång jag såg bort hade solen stigit någon centimeter och erövrat hundra meter.

"Var är vi?" frågade jag.

Squeesh skakade ogillande på huvudet.

"Vilken nyfiken liten rackare. Själv är jag mer intresserad av när vi ska få frukost. För att inte tala om vad."

Medan Squeesh talade svängde bussen av från motorvägen. In på en bensinmack. Inte Shell eller Esso där allting glänser nytt utan en gammal sliten med två pumpar och ett skjul. Intill skjulet stod en jättelik kampingvagn med en kaféskylt på taket. Det var en sylta men ingen protesterade. Jag önskade att vi åkt vidare. Inte för att jag var kräsen, inte nu längre, men i San Francisco hade jag nästan dött av matförgiftning. För en gång skull unnade jag mig ett enkelrum på KFUM, var inte dyrt – sexton dollar. Mest för att jag skulle få duscha i lugn och ro och sova en hel natt utan att vara rädd. Gästerna var en blandning av studenter från Europa och gamla män som undvek att se omgivningen i ögonen. Duschen var gemensam och det fanns inga dörrar för toaletterna. Rummen var celler på tre meter gånger två, möblerade med en primitiv säng, ett bord och en stol. Dörren gick att låsa, och med stolen uppallad mot handtaget kunde man känna sig säker. På kvällen åt jag en hamburgare med stekt potatis på ett nattkafé där kocken var lika påtänd som gästerna. Jag vaknade av att jag kräcktes över den tunna militärfiltren. Försökte resa mig men var för svag. Sjönk tillbaka mot kudden med en vag tanke om att det skulle gå över. Skammen över att det rann ur mig utan att jag kunde stoppa det fick mig att göra en sista ansträngning och dunkade knytnäven i väggen tillräckligt länge för att min granne skulle gå ner i receptionen och klaga. När de kom var jag medvetslös. På grund av stolen var de tvungna att slå in dörren, men det fick jag först veta nästa dag då jag kom ut från sjukhuset där de pumpat i mig vätska intravenöst och låtit mig ligga på en bår i en korridor tills jag var tillräckligt stark för att resa mig och försvinna. På KFUM ville de inte lämna ut mitt bagage innan jag betalat för dörren. Då jag upprepade att jag inte hade några pengar gav de upp och gav mig ryggsäcken.

Ute i öknen såg armodet annorlunda ut. Inte bättre men annorlunda. Bakom bensinmacken låg övergivna bilvrak och om bensinpumparna fungerade var det för att någon reparerat dem om och om igen med ståltråd

och isoleringsband, och något sa mig att om kocken inte skulle vara påtänd av kokain var det bara för att kokain var en bristvara.

"All right", sa Squeesh, "vad väntar vi på?"

Logan vred på huvudet och stirrade på Squeesh som mötte hans ögon och log. Dörren var öppen men ingen försökte komma ut. Logan väntade tills han var säker på att alla förstått att det var han som bestämde. Sidan om oss parkerade den andra bussen. Logan steg äntligen ut. Mina ben kändes darriga när jag klättrade ner. Luften var förvånansvärt kylig. Jag stannade och tog ett par djupa andetag.

"Följ med", sa Squeesh och knuffade mig vidare.

Slitna möbler och armaturer från sextioalet men rent. Skurat tills spånplattorna lyste genom fanéret. Lukterna som trängde ut från köket kom inte från gammalt frityr-fett utan från syntetisk citron.

Det var tydligt att de varit här tidigare. De visste var toaletterna fanns, de gick dit direkt och resten slog sig ner som om de ägde restaurangen. Squeesh satte kurs mot ett fönsterbord och drog mig med sig.

"Det är bättre om du kan hålla dig ett tag", sa han. "Badrummet blir överbelagt när vi stannar." Han skakade ogillande på huvudet. "Ungdomarna har ingen kontroll över blåsan."

Jag tog en inplastad matsedel för att slippa tänka på min egen blåsa. Menyn var den vanliga. Omelett med ost, omelett med skinka, omelett med skinka och ost.

"Du kan beundra det rikliga urvalet om du vill", sa Squeesh, "men det är chefen som beställer. Och inga protester. Du äter vad Mr. Logan väljer, och vill du hålla dig väl med honom låtsas du som om du tycker om det."

"Varför?"

"Helpension. Precis som armén. Vi tar hand om alla dina behov. Låter bra, eller hur? Tyvärr är inkvarteringen undermålig, när vi har tur nog att få tak över huvudet och slipper sova i bussen, och Logan beställer alltid det billigaste på menyn men åtminstone slipper vi tänka." Han

tittade på matsedel. "I detta fall ... Låt se. Pannkakor. Fyra stycken med tre bitar bacon för en dollar och nittio-fem cent. Billigt. Mr. Logan tycker om när det är billigt. Ju billigare desto bättre. Eftersom jag känner honom tror jag att han lyckats förhandla fram mängdrabatt. Något som innehavaren av denna smakfulla restaurang gör sitt bästa för att ta tillbaka när han tillreder maten. Inte för att Logan bryr sig. Den snåle fan har redan stoppat mellan-skillnaden i sin egen ficka. Om vi vrider oss av magplågor när vi kommer ut är det vårt problem." Squeesh lade ner meny och log. "Skulle göra samma sak om jag fick chansen."

Han avbröt sig när de utlovade pannkakorna kom. Jag struntade i vad jag åt så länge jag inte blev sjuk. Och så illa var de inte. Gjorda från mix men det var väl alla pannkakor. Dessutom fanns det jordgubbssylt och socker på bordet. Om de inte passade Squeesh märktes det inte på hans aptit. Han slukade sina och stirrade glupskt på mina rester.

"Jag vill ha kaffe", sa jag.

"Förbjudet", sa Squeesh med munnen full.

"Jag kan betala själv."

Han skakade på huvudet.

"Inget kaffe, te eller Coca Cola – ingen koffein över huvud taget. Förbjudet. Gäller också droger. Ingen hasch, heroin, kokain eller amfetamin."

"Kaffe är inte samma sak som narkotika."

"Säkert men Mr. Logan gör som han blir tillsagd. En av egenskaperna som hjälpt honom göra karriär är att han lyder order utan att fråga. Det är en inställning ledningen uppskattar och som jag rekommenderar att du anammar om du inte vill sluta som jag." Han suckade med övergiven sorg. "Om du inte redan har insett det är jag företagets strykpojke. Någon som får skulden varje gång något går snett. Någon alla hatar och misstror trots att alla hans förtjänster."

Jag var tvungen att bromsa svadan.

"Men rökning är okej?"

”Vilken fråga! Naturligtvis är rökning okej.”

”Det är inte klokt.”

”Rökning är nyttigt. Fråga vem som helst. Fråga Mr. Logan. Nej, jag tar tillbaka det sista. Mr. Logan är ett elakt arsele utan känsla för humor och du vill inte hamna på hans svarta lista.” Squeesh skrattade. ”Jag kommer ihåg honom när han var fisk. Vi började samtidigt och på den tiden var han en liten blyg stackare.” Han skakade på huvudet. ”En del saker verkar inte vettiga men det är enklare att följa reglerna. Åtminstone i början. När du varit med lika länge som jag och visat hur outhärlig du är kan du kosta på dig att lätta upp stämningen med ett skämt på Mr. Logans bekostnad då och då. Sådant uppskattas alltid. Ja, kanske inte av Mr. Logan men man kan inte göra alla människor lyckliga.”

Jag stoppade sista biten bacon i munnen och tuggade omsorgsfullt så att jag skulle ha kvar smaken länge.

”När vi är klara med pappersarbete ger vi oss ut på stan”, fortsatte Squeesh, ”vad det nu är för en stad, om det verkligen är en stad, och tjäna pengar. Mycket pengar.”

Han reste sig och höll upp händerna över huvudet. Fångade de andras uppmärksamhet. De slutade genast prata. Squeesh var klassens clown. Den alla tyckte om men ingen tog på allvar. Den som alltid måste visa att han inte hade respekt för något, att man kan driva med allt. Jag kunde se på deras förväntansfulla ansikten att de väntade något underhållande. Ett pajastrick. Något att skratta åt.

”Vänner”, sa han och lade handen på min axel, ”jag vill härmed föreställa vår nya kollega. Res dig, Ace.” Motvilligt reste jag mig. ”Ace är inte vilken fisk som helst. Han är vår nya stjärna. Har jag från säker källa. Han ser kanske inte så ut men håller er väl med honom om ni är rädda om hälsan.”

Några skrattade men alla var inte förtjusta. Squeesh fortsatte obekymrat:

”Enligt ledningen kommer han att föra oss till nya framgångar. Håll er som sagt väl med honom. En dag är

det han som leder firman, som bestämmer över era eländiga liv. Får ni en chans så kyss hans arsel. Vem vet, kanske minns han era talanger som rövslickare när han nått en upphöjd position i företaget.”

Äntligen slutade han. Jag föll ner på stolen och såg på min tomma tallrik tills jag var säker på att de slutat stirra. Squeesh klappade mig på axeln.

”Så där, nu vet de vem du är. Du behöver inte tacka mig.”

Runt oss var de på väg ut. Mark kom över till oss med en cigarett i munnen. Han höll fram paketet. Jag tog en cigarett. Snurrade den mellan fingrarna utan att veta vad jag skulle med den. Ville inte röka men visste inte hur jag kunde neka. Mark erbjöd inte Squeesh någon, så han tog fram sitt eget paket och tände våra cigaretter.

”Är det inte dags att det händer något?” sa Mark.

”Om några minuter”, sa Squeesh.

Christie kom ut från köket och vinkade åt oss. Jag såg över mot Squeesh. Han drog ett par bloss på cigaretten medan Christie väntade. Hon stirrade på honom som om hon ville säga något, sen försvann hon utan att försöka.

”Christie är lite överspänd”, sa Squeesh. ”När man varit med så länge som jag lär man sig att inte hoppa när höjdarna hostar.” Han tog ett sista bloss. ”Då kör vi, grabbar.”

Squeesh ledde oss genom köket till ett lager fyllt av pappershanddukar, rengöringsmedel, konserver och ölbackar. Logan satt vid en pappkartong med några papper framför sig. Bakom honom stod en kille från den andra bussen och försökte läsa över Logan axel. Han log när vi kom in men sa ingenting. Logan såg inte upp när Christie stängde dörren.

”Jag ville att ni skulle möta Randy innan han försvinner med laget”, sa han när han var klar med sina papper.

Randy lutade sig fram och höll ut handen. Han var stor och muskulös, men omedveten om sina muskler. När jag tog hans hand klämde han försiktig som om han var rädd att jag skulle gå sönder, som om han haft den erfarenheten

för många gånger för att våga ta några risker. Mark låtsades som om han inte såg handen.

"Randy för befälet när jag inte finns i närheten", sa Logan. "Om ni behöver något kan ni prata med honom."

Randy log som en hundvalp som fått en läckerbit av husse.

"Jag måste iväg", sa han. "Vi ses senare."

Dörren föll igen bakom honom och Logan höll fram ett papper.

"Skriv under här", sa Logan och pekade.

Jag tittade på papperet men innan jag hann ta pennan sa Mark:

"Jag tror att vi vill veta vad vi ger oss in i innan vi skriver på något. Än så länge har vi bara hört en massa skit-snack om hur vi kan förändra vårt liv med något rengöringsmedel."

Logan tittade länge honom och jag trodde att han skulle explodera, istället nickade han som om han tyckte Marks fråga var rimlig.

"Okej", sa han, "så här ligger det till. Vi är som dammsugarförsäljarna förr i tiden. Skillnaden är att vi säljer rengöringsmedel." Han höll upp en plastflaska. "Ett rengöringsmedel som man kan använda för golvet, i köket, för badrummet – gör allt man behöver göra rent. Det enda kunden måste göra är att spä ut det. Olika ändamål kräver olika koncentration. Det är samma medel som proffsen använder men under ett annat namn. Bättre och billigare än skiten du köper i affären."

"Hur mycket tjänar vi?" frågade Mark.

"Vi betalar allt ni behöver. Mat, inkvartering och så vidare. Hur mycket ni tjänar över det beror på hur hårt ni jobbar. Jag föreslår att er handledare berättar detaljerna så slipper vi slösa bort tid med att gå igenom procentsatser och annan skit."

"När får vi pengarna?" frågade Mark.

"Första lönen betalas ut efter tre månader eller samma dag ni beslutar att lämna företaget. Pengarna tillhör er och vi betalar ut dem när ni vill. Men om ni vill ha dem innan

de tre månadernas provanställning är över har vi ingen användning för er. Ni får en fast summa varje vecka som räcker till cigaretter. Efter de tre månaderna kan ni få lönen utbetald i efterskott varje vecka, eller låta pengarna vara kvar på kontot.”

Nu visste jag var Christie fått sitt ansträngda språk från.

”Det är okej”, sa Mark. ”Var skriver jag under.”

”På linjen längst ner.

Mark kraftade ner något oläsbart. Jag ville läsa kontraktet men ville inte dra uppmärksamheten till mig. Ingen märkte mig när Mark fanns i närheten, alla väntade sig att han skulle vara besvärlig så de tänkte inte på att jag också fanns där. Det var så jag ville ha det. Om jag kunde förbli osynlig skulle ingen ge sig på mig. Jag skrev snabbt under och skyndade ut innan någon hann ställa frågor.